

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en delvis genfremsættelse af Enhedslistens beslutningsforslag nr. B 121, folketingsåret 1999-2000 (se Folketingstidende 1999-2000 FF 6044 og tillæg A 6231 og 6044). Baggrunden for, at forslaget fremsættes nu, er, at regeringens forslag (L 132) om Lov om ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v. (Loft over rykkergebyrer m.v. i forbrugerforhold) er en god anledning til at skabe lighed i behandlingen af skyldnere på det offentlige og private område, når det handler om størrelsen på rykkergebyrer m.v. Dette forslag ændrer ikke på, at det offentlige stadig har en række muligheder for at opkræve penge hos skyldnere, som ikke findes i den private sektor.

Folketinget vedtog enstemmigt i 1991 at give kommunerne mulighed for at opkræve rykkergebyrer, der beløbsmæssigt ligger langt ud over den omkostning, der er forbundet med at udsende rykkeren, jf. lov nr. 939 af 27. december 1991 om gebyrer og morarenter vedrørende ydelser, der opkræves eller inddrives af amtskommuner og kommuner. Enstemmigheden kunne opnås, fordi Enhedslisten ikke var repræsenteret i Folketinget. Siden vedtog et flertal i Folketinget i 1997 at forhøje det tilladte rykkergebyr, jf. lov nr. 1093 af 29. december 1997 om ændring af lov om gebyrer og morarenter vedrørende ydelser, der opkræves eller inddrives af amtskommuner og kommuner. Det stemte Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet imod.

På baggrund af denne lovgivning er der i kommunerne og amterne udviklet en praksis, hvorefter selv små restancer straks udløser gebyrer på flere hundrede kroner. Der er mange eksempler på dette. I Silkeborg Kommune har vi set, at der f.eks. udsendes en rykker på baggrund af et beløb på 163 kr., der ved en fejl i banken ikke var betalt. Denne første rykker har kommunen pålagt gebyrer på i alt 550 kr., hvorefter det skyldige beløb er mere end firedoblet. Hertil er der pålagt regningen en ågerrente på 2 pct. af det skyldige beløb, svarende til en årlig rente på over 20 pct. I et andet tilfælde er der i forbindelse med en regning, som blev glemt på grund af flytning, udløst gebyrer på 800

kroner i løbet af 26 dage. Lovgivningen giver naturligvis, som det blev fremhævet af justitsministeren i ministerens svar på spørgsmål 2 i forbindelse med udvalgsbehandlingen af B 121, 1999-2000, mulighed for at undgå åbenlyst urimelige tilfælde, men den giver ikke nogen sikkerhed mod dette.

Det er oplagt, at disse høje gebyrer ikke har sammenhæng med den reelle udgift til at udsende rykkere. Gebyrets størrelse er aftalt i økonomiaftalerne mellem staten og kommunerne og indgår som en del af kommunernes og amtskommunernes samlede indtægter. Der er således tale om en asocial skat, da det naturligvis typisk er personer med lave indkomster, der kommer i restance.

Kommunernes gebyrpolitik er helt i modstrid med det lovforslag, som justitsministeren har fremsat i forhold til den private sektor, jf. L 132, hvor retstilstanden i forvejen er meget strammere, end den er i den offentlige sektor. I justitsministerens forslag fastsættes der et generelt loft over rykkergebyrer, og det fastslås, at rykkerskrivelser skal sendes med mindst 10 dages mellemrum. Dette skal ses i sammenhæng med, at det i den private sektor i forvejen er sådan, at gebyret skal hænge sammen med omkostningerne ved at administrere inddrivelsen af regninger, der ikke er betalt, jf. U 1990.837 V. Forbrugerklagenævnet har udtalt, at et rykkergebyr ikke væsentligt må overstige kreditors merudgifter til porto, papir, kuverter og administration. Det er ikke tilladt for en privat virksomhed at fastsætte et væsentligt højere gebyr som pressionsmiddel for at få forbrugerne til at betale rettidigt. Det er ikke mindst argumentet med pression over for borgerne, der er kommunernes og amtskommunernes begrundelse for at opkræve meget høje gebyrer. Kommunerne tillader altså at føre en gebyrpolitik, der er i modstrid med de regler, der gælder i den private sektor.

Det forekommer både socialt rimeligt og retfærdigt, at kommunerne og amtskommunerne skal følge de samme principper, der er gældende i den private sektor. Derfor foreslås det, at det maksimale gebyr ved rykkere fra kommuner og amtskommuner højst må